

Sygn. akt: I C 1099/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Poręba
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anna Nowobilska

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2017 r. w Nowym Sączu

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Z. w G.

przeciwko I. L.

o zapłatę

I. (...)

II. (...)

Z: /

1. (...)

2. (...)

Dnia 7 listopada 2017 roku

Sygn. akt I C 1099/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 7 listopada 2017 roku

Strona powodowa B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. w pozwie wniesionym w dniu 17.05.2017 roku do Sądu Rejonowego w Elblągu wniosła o zapłatę od pozwanej I. L. kwoty 773,35 złotych z odsetkami za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wniosła także o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu strona powodowa wskazała, iż w księgach funduszu sekurytyzacyjnego widnieje zadłużenie pozwanej w kwocie 412 złotych kapitału, 57,60 złotych odsetek i 303,75 złotych kosztów przysługujące powodowi z tytułu umowy pożyczki zawartej w dniu 21.07.2014 roku

W dniu 15 maja 2017 roku Referendarz wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zaś w dniu 24.07.2017 roku pozwana złożyła sprzeciw z wnioskiem o przekazanie sprawy do Sądu w Nowym Sączu. Postanowieniem z dnia 18.08.2017 roku Sąd Rejonowy w Elblągu przekazał sprawę zgodnie z właściwością tut. Sądowi (k.30).

Pozwana w sprzeciwie wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. Zakwestionowała brak legitymacji czynnej powoda, niewykazanie roszczenia zarówno co do zasady jak i wysokości (k. 22-25). Pozwana zakwestionowała treść wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11.05.2017 roku wystawiony został wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, z którego wynika, iż na wymagalne zadłużenie składa się kwota należności głównej –412 złotych, odsetki w kwocie 57,60 złotych, koszty 303,75 złotych.

Dowód: wyciąg z ksiąg funduszu – k. 5

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na jedynym dokumencie jaki został przedstawiony przez stronę powodową. Pozwana dokument ten zakwestionowała.

Strona powodowa nie przedstawiła jakiegokolwiek dowodu na wysokość dochodzonego roszczenia, ani dowodu, że dochodzona wierzytelność stronie powodowej w ogóle przysługuje. Brak jest umowy pierwotnej, potwierdzającej, że pozwana zaciągnęła jakiekolwiek zobowiązanie, jak i umowy ewentualnej cesji wierzytelności na podstawie której wierzytelność miałyby przysługiwać stronie powodowej. Nie przedstawiono też żadnego rozliczenia w jaki sposób, od jakich kwot i za jakie okresy naliczane były odsetki przez co nie jest możliwe dokonanie szczegółowego rozliczenia należności.

Podkreślić trzeba, iż dowodem na wysokość wierzytelności nie jest z pewnością wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego. W wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku sygn. P1/10 Trybunał Konstytucyjny uznał bowiem za niezgodne z konstytucją art. 194 ustawy dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 20 konstytucji. Trybunał Konstytucyjny uznał, iż konsekwencją stosowanego dotychczas przywileju mocy dokumentu urzędowego ksiąg rachunkowych jest pogorszenie sytuacji procesowej dłużnika, który musi bronić się przed powództwem podmiotu wobec którego nie zaciągał zobowiązań. Biorąc pod uwagę cechy charakterystyczne funduszu sekurytyzacyjnego Trybunał stwierdził brak konstytucyjnie wartościowych argumentów uzasadniających utrzymywanie zakwestionowanego w niniejszej sprawie przywileju procesowego. Uprzywilejowanie ksiąg rachunkowych funduszy sekurytyzacyjnych i wyciągów z tych ksiąg w postępowaniu cywilnym prowadzi do naruszenia zarówno zasady równości stron w procesie cywilnym, jak i zasady sprawiedliwości społecznej wyrażonej w art. 2 konstytucji. Jest to rozwiązanie sprzeczne z konstytucyjną zasadą polityki państwa wynikającą z art. 76 konstytucji - zasadą ochrony praw konsumentów. Przywilej funduszu sekurytyzacyjnego powoduje bowiem umocnienie istniejącej z natury rzeczy przewagi wyspecjalizowanego podmiotu rynku kapitałowego wobec konsumenta. W związku z powyższym w chwili obecnej wyciąg z ksiąg rachunkowych jest wyłącznie dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. a więc stanowi dowód jedynie tego że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie danej treści. W konsekwencji zgodnie z regułami dowodowymi z art. 253 k.p.c. jeżeli spór co do prawdziwości dokumentu prywatnego dotyczy dokumentu pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać. Dowód zatem, że treść wyciągu z ksiąg rachunkowych jest prawdziwa spoczywał na stronie powodowej (art. 6 k.c.). Jednakże strona powodowa żadnego innego dowodu na wysokość wierzytelności nie przedstawiła.

W związku z tym, iż sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 207 k.p.c. okoliczności faktyczne, zarzuty i wnioski dowodowe nie zgłoszone w pozwie, mogą być rozpoznawane tylko wtedy, gdy strona wykaże, że nie mogła ich powołać wcześniej lub gdy potrzeba ich powołania wynikła później. Kwestia

udowodnienia źródła powstania zobowiązania, fakt jego przysługiwania stronie powodowej, jak również wysokości dochodzonego roszczenia z pewnością nie stanowiły nowych okoliczności i dowody w tym zakresie powinny być zgłoszone w pozwie.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu powództwo jest niezasadne.

W niniejszej sprawie niewątpliwe było tylko to, że strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego. Sporna była też kwestia legitymacji czynnej strony powodowej - nie przedstawiono umowy przelewu wierzytelności, z której miałyby wynikać nabycie wierzytelności. Sporna była także wysokość dochodzonego roszczenia.

Strona powodowa nie wykazała żadnym dokumentem wysokości dochodzonego roszczenia. Nie przedstawiła w tym zakresie żadnych dokumentów poza wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, który, o czym była mowa powyżej nie ma mocy dokumentu urzędowego i nie może w sytuacji zaprzeczenia przez pozwaną jego prawdziwości stanowić dowodu na wysokość dochodzonej wierzytelności. Strona pozwana poza wyciągiem z ksiąg nie przedstawiła żadnego dokumentu potwierdzającego istnienie wierzytelności, oraz jego wysokości.

Biorąc powyższe pod uwagę, na skutek niewykazania żądania tak co do zasady jak i wysokości Sąd powództwo oddalił o czym orzeczono jak w sentencji na podstawie powołanych przepisów.

O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c.

SSR Agnieszka Poręba

ZARZĄDZENIE

1/ (...)

2/ (...)

3/ (...)

N., 29 listopada 2017 roku